

KASTEEL DE HAAR

DE GROTE VERHUIZING...

Over kasteel De Haar (1898)

Jacob kijkt naar zijn huis. Het mooie witte huis met de moestuin, dat steeds kleiner wordt. Jacob zit achterop de kar waar al zijn spullen in zitten. Nou ja, ook die van vader en moeder natuurlijk, en die van Maria, Jacobs kleine zusje. Hun hele huis in één kar. Een kar met krakende, piepende wielen. Het paard dat de kar trekt, heet Etienne. Dat is een grapje van vader. Want de baron, die op het kasteel woont, heet ook Etienne. Jacob denkt dat vader het grappig vindt om met zijn zweep op Etiennes achterwerk te slaan. Dan is het net alsof hij dat bij de baron doet! Jacob hoopt maar dat de baron er nooit achter komt. Dan krijgt vader met de zweep, in plaats van Etienne het paard.

Toen Jacob nog klein was, was het kasteel nog niet echt een kasteel. Vroeger wel, héél vroeger, zegt de schoolmeester. Maar dat is al zo lang geleden dat zelfs de alleroudste grootmoedertjes het nooit hebben gezien. Nee, zo lang iedereen het zich kon herinneren, bestond het kasteel uit verbrokkelde, oude muren en kapotte torens waarin duiven en vleermuizen woonden. 'Ruïne' noemde vader de muren. Mensen kwamen altijd helemaal speciaal naar Haarzuilens om naar de ruïne te kijken. In de herberg moesten die mensen dan een kaartje kopen. Het waren altijd chique dames in mooie jurken met strikken en heren met zwarte, hoge hoeden en glimmende wandelstokken. Soms hadden ze kinderen bij zich. Daar zwaaide Jacob altijd naar, vertelt moeder vaak. Hij weet er niets meer van, ook niet of de kinderen terugzwaaiden. Veel belangrijker was dat het kasteel een geweldige plek was om te spelen. Verstoppertje vooral. En in de oude kerk stonden altijd varkens om te plagen. Maar sinds een jaar of vijf mag niemand meer in het kasteel spelen, en lopen er geen varkens meer in de kerk. Het kasteel is ook geen ruïne meer. Jacob

weet niet precies hoe het zit, maar ineens kwam de baron, samen met zijn vrouw, en daarna waren er heel veel mannen om steigers te bouwen, te metselen en te timmeren. Het lawaai ging de hele dag door, soms zelfs ook 's nachts, zodat alle honden van het dorp de hele nacht blaffen en jankten. Na een tijdje wenden ze eraan. Jacob ook. Het kasteel kreeg weer een dak, en er kwamen echte puntjes op de torens. Met vlaggen! De steigers gingen weg, het lawaai werd minder en de baron ging met zijn vrouw in het kasteel wonen. Nou ja, af en toe. Soms kwamen er ook mensen in automobielen. Jacob had nog nooit zó vaak automobielen gezien. De baron had er ook een, zei vader. Misschien wel meer dan een. Intussen ging het werk aan het kasteel wel door, aan de binnenkant én eromheen. Er kwamen zelfs bomen. Echte, grote bomen die op smalle karren naar het kasteel werden gereden en – hup! – zo de grond in gingen, met hulp van een takel en heel veel sterke mannen. Diezelfde mannen hebben nu een grote vijver gegraven. Het water komt net niet tot aan de huizen. En daarom moeten Jacob, zijn familie en alle anderen hier weg. Al hun huizen worden gesloopt. Want in een mooie tuin passen geen huizen, vindt de baron.

Jacob kan het witte huis met de moestuin al niet meer zien. Hij wordt er verdrietig van. Hij moet alles achterlaten wat hij kent. Niet alleen zijn eigen huis, maar alle huizen in het dorp, de erven, de weggetjes, de weilanden, alles! Maria snapt er nog niets van, ze is te klein. Maar Jacob snapt het wél. De baron is de baas. De dorpelingen en de boeren lenen hun land van hem. En als hij zegt dat mensen ergens weg moeten, dan is het zo. Maar toch vindt Jacob het stom. Nu hij erover nadenkt, wordt hij steeds bozer op de baron

Ook al heeft hij een nieuw dorp gebouwd. Want daar gaan Jacob en zijn familie nu naartoe. Naar een nieuw huis in een nieuw dorp, een stukje verderop. Zodat de baron de huizen niet hoeft te zien vanuit zijn kasteel. Het heet nog steeds Haarzuilens. Maar het ligt niet meer aan de Bochtdijk. Dat is toch raar? Jacob weet zeker dat hij het er niet leuk gaat vinden. Ook al verhuist iedereen die hij kent mee. Het is niet het echte Haarzuilens. Het echte Haarzuilens is hiér.

‘We zijn er bijna, Jacob,’ roept vader over zijn schouder. ‘Ons nieuwe dorp, ons nieuwe thuis!’

Waarom is hij zo vrolijk? Jacob antwoordt niet, doet zijn armen over elkaar en blijft recht vooruit kijken. Hij hoeft het niet te zien. Hij wil alleen maar terug naar huis, naar zijn echte huis. In zijn hoofd komen er al mannen met grote hamers om de muren kapot te slaan. Hij krijgt er tranen van in zijn ogen.

‘Jacob, kijk dan,’ zegt moeder. ‘Kijk eens hoe mooi het is! De straat is zo netjes! Er staan bomen, en kijk, een raadhuis, net als in ons oude dorp. Kijk dan toch, Jacob!’

‘Nee!’ roept Jacob. ‘Er is maar één Haarzuilens! En dat is niet dit!’

‘Dan niet, lieverd,’ zucht moeder. ‘Dan niet.’

Maar stiekem is Jacob nu toch wel nieuwsgierig geworden. Hij gluurt over zijn schouder. Daar staat het raadhuis. Het is best groot, eigenlijk. Groter dan het raadhuis van het echte Haarzuilens. De luiken zijn rood en wit geschilderd. Er spelen kinderen op de trap. Ze zwaaien, en voor Jacob het in de gaten heeft, zwaait hij al terug. Moeder glimlacht en snel doet hij zijn hand weer omlaag. Hij vindt het hier stom. Dan moet hij niet vrolijk gaan zitten zwaaien.

‘We zijn er,’ zegt vader. ‘Ho, Etienne, ho maar.’

De kar komt langzaam tot stilstand.

‘Dit is het!’ zegt vader. ‘Dit is ons nieuwe huis!’

Jacob durft bijna niet te kijken. Hij wil helemaal niet kijken. Het is vast een stom, lelijk huis, net zoals dit hele dorp stom en lelijk is. Maar hij kijkt toch.

‘Het is wit!’ roept hij.

Net als zijn oude huis! Zou er ook een moestuin zijn? Jacob springt naar beneden en rent door het hek. Geen moestuin. Maar er is wel plek voor.

‘Mooi hè, Jacob?’ vraagt moeder.

Jacob kijkt naar de spierwitte muren, het

auteur: Linda Dielemans

brandschone pannendaken de glimmende voordeur. Alles is helemaal nieuw. Er heeft nog nooit iemand in dit huis gewoond. Jacob en zijn familie worden de allereersten. Dat is toch eigenlijk best wel leuk.

‘Hallo, Jacob,’ klinkt het achter hem.

Aan de andere kant van het hek staat een meisje.

‘Anna!’ roept Jacob.

Anna is zijn oude buurmeisje.

‘Waar woon jij?’

‘Aan de overkant!’ zegt ze en ze wijst. ‘We kunnen iedere dag samen naar school lopen!’

Hm, denkt Jacob. Misschien is dat nieuwe Haarzuilens toch zo slecht nog niet.